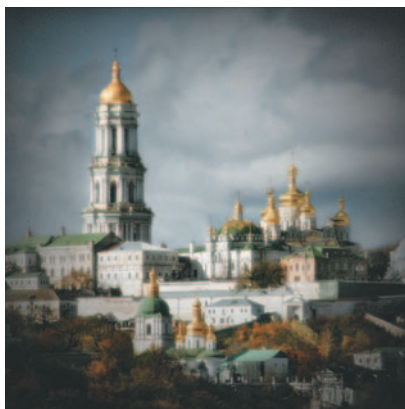

ФОТО В КВАДРАТІ

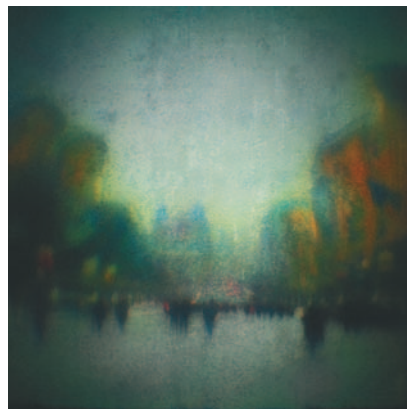
І. КАДУЧЕНКО

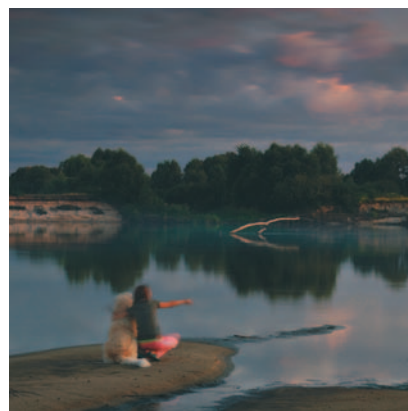
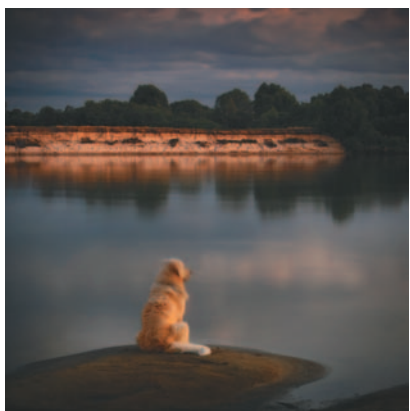

Невеличка афіша у вікні виставкової зали «Ірена», що розташована на столичній вулиці Артема, 35, привернула мою увагу. Кинулося в око знайоме прізвище – Андрій Рудаков. Та це ж наш співробітник – дизайнер журналу «Геолог України»! Наступної миті разом з численними відвідувачами я уже була у виставковій залі. У невеличкому, затишному приміщенні на мене чекало дивовижне відкриття: презентація персональної виставки Андрія «Фото в квадраті». Атмосфера ірреальності відразу ж огорнула якимось неймовірним відчуттям – майже фізичної одночасної присутності у туманно-серпанковому ранку і рожево-багряному сутінковому надвечір'ї. Перша асоціація від побаченого – я на виставці художника-імпресіоніста: в кожному знімку бринів ледь відчутний, ефірний подих вітру, мерехтіли струмочки сонячного розрідженого проміння, а зеленкувато-сині тумани огортали приємною воگیстю росяного світанку! Тут царювала природа, вона була основною темою експозиції. Сфокусована прискіпливим фотооб'єктивом реальність, пропущена через особисте зачарування побаченим, – створювала неймовірний ефект усвідомлення величчя і божественного творення природи! Комп'ютерні методи обробки фотоматеріа-

лу давали можливість сміливо і навіть якось напірно зламати рамки фіксації реалістичного зображення, розчиняли форму предметів в світло-повітряному середовищі, надавали їм ще більшої величчя, романтизму і, навіть, містицизму. Більш детальний розгляд світлин відкривав інші світи, породжував нові враження. Триптих «Дівчинка, собачка і місяць» збуджував цілу гамму почуттів від зворушливо-ніжного: «Ой, собачка!», до трагедійно-драматичного усвідомлення самотності живої істоти. Та все ж перемагає життєстверджуючий оптимізм – розуміння гармонійності суцього, єдності гомо сапієнс з братами меншими.

Відвідувачі перешіптувалися, ділилися враженнями. У кожного були свої уподобання, тож і судження були різними, проте жоден з них не лишився байдужим, а це означало, що виставка фоторобіт виконала своє основне надзавдання: викликала почуття захоплення, радості, замилювання і, бодай на мить, світ став красивішим, добрішим. А сам автор доброзичливо та якось навіть ніяково посміхався, слухаючи відгуки та привітання друзів. Вони відкрили нам ще одну грань його таланту – графіка. Проте і графіка, і фотографія – це види мистецтва, якими митець оволодів самотужки, бо жод-

ного дня не вчився ні малярству, ні фотодизайну. Як завжди в такому випадку – незамінними помічниками були книги. Self made man – це про Андрія. Щоденні турботи та обмаль часу не дають змоги повністю віддаватись захопленню, але час від часу олівець ніби сам приходить в руки. Душа прагне творчості. Отож і малює, і фотографує Андрій від душі і для душі, експериментуючи з технікою друку та різноманітним фотообладнанням.

Андрій Рудаков, киянин за народженням, геолог за освітою (закінчив у 1993 р.

геологічний факультет Київського національного університету ім. Т. Г. Шевченка), трансформував свої знання, отримані на геологічному факультеті, у надзвичайно творчу, складну професію дизайнера. З жовтня 2008 року – він керівник видавничої групи ПВНЗ «Інститут Тутковського». У своїх фотокартинках (так і хочеться написати полотнах, тому, що світлини такі і віддруковані на полотні), поєднав світосприйняття міського жителя, сформоване замкнутістю, обмеженістю простору, з романтизмом – невід'ємною складовою і майже

професійною ознакою геолога. Форма - робіт - квадрат, що символізує за його словами, «...довершений тип замкнутого простору...» дає можливість зробити світлина більш лаконічними, довершеними. А об'єкти замилювання - вся ойкумена, водна і повітряна стихії, вулиці рідного міста, шедеври людської праці та розуму. І все це пропущене через призму філософського світосприйняття. Та попри технічність теперішньої професії в ньому все ж перемагає романтик, а ще - абсолютне, майже напівсвідоме прагнення поділитися своїм бачен-

ням прекрасного з цілим світом та, може хоч на мить зупинити такий невлучимом швидкоплинний час теперішній. «Остановись мгноєньє, ты прекрасно!», - подумки говорить Андрій. І миттєвість, деталізована слухняним фотоапаратом Canon, зупиняється! Можливо, і навічно, адже цінність художніх творів вимірюється часом.

Ось такий він - повелитель часу, повелитель миттєвостей, дизайнер журналу «Геолог України» Андрій Рудаків, випускник геологічного факультету.

Знай наших! ■

